

KALÁSZ MÁRTON

A költészet

Időhirdetés

ha már Isten e fordított
 sort járja – lágyulsz, gyávulsz, pelyhesre maradsz
 bújss vissza suttogással a tojásba: fészken a kakukketojás
 te vagy: vagyis végig te a kakukk
 voltál, mindenütt – s itt a magyarázat
 toroktépő hangunkra, erdő-alj, liget
 elhallgatott, borongva téged hallgatott
 alkonyatkor, eső után, osztottad mások életét – kis öccsöd fakabátban
 érzéketlenül a szieszta időt, Suevia, Fekete-erdő
 Elzász, gazdag szász, időhirdetések
 világra szóló lett: Einstein velünk álmodhatott
 lóbálta a falról rántott tölgy-kakukkot
 amit kivitt – s fülelt a régi-régi caputhi széna-mezzák után
 kinek késő lett: vagy túl korán látta meg Amerikát

R., a Macska

a zsaruk fölkötik összetört álladat
 a „hosszú út” előtt – kis kerge hivatalnok
 jön aztán s letépi a helyszínen: nézzük, ömöljön
 maradék fog a szájából a derékba: itt te a Macska
 vagy – ezek a neved kezdőbetűjét is elfeledték
 R., most már úgy tesznek: micsoda inyes választék: cirokkal
 mártogatjuk, majd szétfröccsentjük a sötét ökörvért
 hogy az öröm-kulissza költői legyen – mindezt a vért
 ő kívánta ki, uram, szegény képünkéből, sötétebb
 ne legyen annál ez az új világ, de megtévesztő
 hízelgésük sok napon át, s ma rettegéssé
 lapoznák elő itt neked, kis szabadult besúgók
 Couthon feje lehull, s Ők úgy érzik, ezzel már rájuk süt térdnél a nap
 úgy is, itt nem lesz eztán bacilus, bourbon kenyér

Feuerbachi este

előttem váltott pirosra; ott vesztegeltünk
 a környék útépitése miatt kicsit soká
 beláthatatlan a kanyar, a vasúti
 aluljáró miatt se tudod, elől mi történik

*félbeszakad a gondolat, függ az idézet
ártalmatlanul a levegőben, „minden bölcsélet napi rév”
s halljuk, a halálba; ugyancsak nehezen
volna így újra- s jobban értelmezhető
balról a fülledt vasúti töltés, a bokrok
esti, por-városi függőnye, legbelül
mélyen aláütve a szárazba, akár
kereső gyerekhang, selypegni kezd el hirtelen
valami – előbb meglepődni, hogy madár-e
fia-madár; hallgatjuk – sértett eszménk: én e vers
bizalmáról beszéltem*

Sötét seb

*neked bánkódó bölcsessége
hang, amely Célia
kertjében meglepte alva a küszködőt
neked hárfahang, ha sötétlő
ha világos, neked sirató hanyagolt világa
földön fekvő hanyatt e keserű
kímélt szerelmes, hámjaid
homályából neked kímélő
kámzsás törődöttség, neked kelepécét
átfutó ép szem, s a félénk, sudár láb
a föloldó könny, mért seb e távolodásban
neked tévedőt a tévút elől
visszaölelni tudó test, neked reményhez
gyűrődő ifjú arc, neked a szellem*